

Silvouše jsme letos slavili netradičně ☐ .

Protože jsme ho slavili právě na Silvestra ☐ A ne jako každý rok - den předem na Brtníkův svátek, který jest nám už po mnoho let právě Silvestrem. Nu ano, v naší rodině není nic tak, jak je úplně běžný. Letos ovšem musel Brtník do práce, takže to se to špatně slaví. Tak jsme to halt přesunuli. A abychom na to nebyli sami, přijel nám se slavením pomoci Ričrd. Já jsem vytáhla ohaříky na pořádnou vycházku už dopoledne, abychom se pak vyhnuli případným magorům s dělbuchama. Vypadli jsme před dvanáctou a kolem druhý byli doma. A to už byl doma i Brtník. Ričrd dorazil kolem čtvrtý, přípravy byly v plném proudu a mohlo se nosit na stůl.

Ohaříci nadšení, že máme společnost a mají koho oblažovat. Zajímavé jest, že Ričrd ač tak jako nemilovník psů, nám "nakazoval", že je máme nechat, když se nám zdálo, že ho oblažují moc. Stejně jako minule mu Rumíček rád dělal společnost u stolu na vedlejší židli. Tali se uvelebila na židli vedle mě. Jsem moc ráda, že ohaříka doposud petardy neřeší a pevně doufám, že to tak zůstane už napořád. Vždycky mi rve srdce, když vidím psa, který tuhle noc /a nejen tu/ stráví v panice. Ohaříci zareagovali jen jednou, to když šel Ričrd z balkonu a zrovna to venku bouchlo. Tak tomu šli dát oba do držky ☐ . Tohle je ta lepší varianta. Nemám tuhle zábavu ani trochu, ani trochu ráda. Především kvůli zvířatům venku, která na ni doplatí nejvíc.

Spát se šlo tak porůznu, Brtník kapek dřív, my s Ričrdem tak asi s třetí hodinou ranní ☐ .

No ale - jak na Nový rok, tak po celý rok, že jo.... takže se úplně dlouho nevyspávalo a všichni jsme se sešli tak kolem devátý v kuchni, kde nám Brtník udál výbornou snídani. Tak akorát, aby se člověk pěkně srovnal.

A abychom se právě celej ten následující rok neflinkali, vydali jsme se před polednem na výlet. To už bez Ričrda, páč ten - jak pravil - má díky svojí práci zimy plný zuby. A protože šécky hospody byly zavřeny, bylo zbytečný si dávat nějaký okruh kolem Kyšic se zakončením v hospůdce, a bylo jedno kam zamíříme. I zamířili jsme čistě do Unhoště jako takový, kde na jejím konci u rybníka začíná pohodová cesta podél potoka krajem lesa až do Nouzova.

Tohle byla trasa, kde jsme svého času hodně často chodili. V Nouzově si dali oběd v

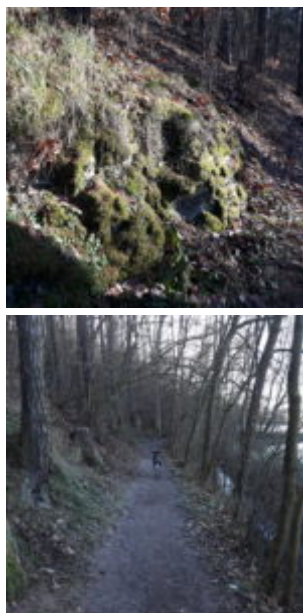
hospůdce u Spalů a šli zase zpátky, případně si udělali velkou trasu kolem mlýnů. To jsem původně myslela, že taky půjdeme, ale Brtník to - naštěstí - měl v plánu jinak. Po tom předchozím dni to byl dost rozumný nápad, jít jen základní trasu. A užili jsme si ji dostatečně.

Hele víte vy jak je fajn, když pes z kufru vystoupí civilizovaně, až po povelu a poté si jen tak vesele pobíhá kolem, místo toho, aby měl tendence mizet kamsi, tak jak to mívá zvykem? Nevíte, nevíte, ale já joooo, já jooooo ! Kýýš, kýýš ☐ . Tady na té trase jsme se s Tali něco nazlobili. Nesčetněkrát jsem s ní skončila na zemi a myslela jsem, že jí ubiju, uškrtnu, daruju prvnímu, kdo bude mít zájem. Tady na té trase jsme ji prvně pouštěli "na volno" se stopkou a makali tady na tom, aby nás vnímala, aby vnímala přivolání, aby... aby.... aby to pak všechno zase bylo na prt! ☐

Ne tak ovšem teď. Jasně, že jsem myslela, že ji "přetrhnu", když nevydržela stát a došla k těm psům, co nám šli navolno v ústrety. Ale.... to už je jiná kávička, to už řešíte něco úplně jiného a navíc ten pes i vnímá vaši nevoli. A naproti tomu vnímá vaši radost, když..... když u rybníka, který je hned vedle cesty za potůčkem, kdy stačí udělat hopláá a pes je tam a on to přesto neudělá a to i když se tam hejnujou kachénky, koupou se, třepotaj křídly a.... vy vystačíte jen s hlasem, bez vodítka, bez ničeho, jen - s přísným pravda, ale - s hlasem. A pak se můžete radovat spolu. Dostalo se jí i odměny nejvyšší. Pořádného kusu veky ☐ .

Tak jsme si tak prostě šli, s pohodičkou.

Došli jsme k brodu a já myslela, že půjdeme velkostrasu, zatímco Brtník navrhoval malotrasu. Nakonec jsem uznala, že asi jo, že to bude lepší a vyloženě dobře jsem udělala. Těch osm kiláčků, nebo kolik to je, bylo tak nějak dostačujících. A to nejen pro nás, ale i pro ohaříky, který toho za těch dvanáct dní měli trochu plný brejličky. Páč to víte, když je pánčička doma - to se nemůže ohař válet na pelechu, jako když jest tato v práci, to dá rozum.

Zkusila jsem po hodně dlouhý době vytáhnout klikr z kapsy a k mojí velký radosti se Taliprtka radostně zapojila. Jen jsme si tak blbli, aby se zase o něco víc s klikrem sžila. V půlce cesty jsme s Rumičkem zašli dát zvířátkům pod stromy zeleninovou sváču. Rumiček se tvářil velmi vyhladověle a kdyby mohl, žádná sváča se rozdávat nebude. □ Byl s tím značně nesrozuměn a bral to jako velký hejření, nechat to tam takhle jen tak ležet □ Sdělila jsem mu, že nemá bejt sobec a vrátili jsme se spolu k Talitýmu. Tak jako na začátku cesty, tak i na konci se Tali nechala u kachen ovládat hlasem a to již značně tišším a o mnohem méně důraznějším, než předtím. Když cesta vychází z lesa, je po pravé straně veliká louka a tak jsme si tam ještě zašli všichni tři zařadit s balonkama. Protože - co by to bylo za výlet, bez balonků, že jo. To chápejte. □ . To už bylo auto na dohled a tak si pak oba ten balonek taky k autu donesli. Hópli do kufru a já, když si sedla, jsem dala Brtníkovi za pravdu, že bylo lepší spokojit se s málem. A co teprve doma, když jsme se po pozdním obědě vypleskli na gauč a já si užívala posledních chvil týhle dlouhý dovči. Moc prima svátky to byly.